

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

РІДНИЙ ДІМ СТУДЕНТА

Наприкінці минулого семестру ідеологічна комісія при партійному бюро інституту перевірила стан політичної і культурно-масової роботи та побутових умов життя студентів у всіх трьох наших гуртожитках. Встановлено, що ректорат, громадські організації, професорсько-викладацький склад інституту приділяють значну увагу всебічному вихованню майбутніх учителів. Лекції, бесіди, літературно-мистецькі вечори, зустрічі з передовиками виробництва — це ті традиційні форми політико-виховної і культурно-масової роботи, що вже міцно склалися. Так, в усіх гуртожитках регулярно відзначаються історико-революційні дати, відбуваються лекції, викладачі проводять бесіди, випускаються стінгазети тощо. Зокрема, в гуртожитку № 2 було організовано вечори пам'яті Лесі Українки, Ольги Кобилянської, Бориса Грінченка, прочитано лекції про творчість Т. Г. Шевченка; в гуртожитку № 1 — вечір класичної музики; в гуртожитку № 3 — зустрічі із зарубіжними молодіжними делегаціями, вечір запитань і відповідей і ін.

Однак, наші досягнення ще дуже скромні. Більше того, є чимало недоробок у морально-естетичному вихованні студентської молоді. В гуртожитках ще рідко організовуються лекції на теми міжнародного життя, комуністичного будівництва, ролі комсомолу на всіх його ділян-

ках. Не встановилися, на жаль, повсякденні органічні зв'язки між студентами і викладачами; лекційні зали ще не стали справжніми центрами політичного, естетичного й морального виховання молоді.

В зв'язку з тим, що деканати й факультетські громадські організації не налагодили тісних контактів з студентськими радами гуртожитків, трапляються іноді порушення трудової дисципліни, окремі аморальні вчинки, яким своєчасно можна було б запобігти. Відірваністю від загальноінститутських організацій можна також пояснити не в усьому задовільну роботу студентів, які часто працюють без плану, від випадку до випадку, не обговорюють важливих питань, що стосуються життя й побуту мешканців гуртожитку, створення сприятливих умов для навчання студентів тощо.

Важливу роль у піднесенні всіх форм ідеологічного й естетичного виховання студентів повинне відіграти змагання за кращу кімнату, поверх, гуртожиток. Потрібно всіляко популяризувати досвід жильців тих кімнат, які не тільки ведуть перед у налагодженні побутових умов, а й є зразком у повсякденному житті, навчанні, відповідності. Вже зараз можна говорити про покращення санітарного стану, дотримання правил соціалістичного співжиття в більшості кімнат гуртожитку

№ 3, в кімнатах 8, 63, 67, 72 гуртожитку № 1, в кімнатах 9, 14, 24, 30, 40 гуртожитку № 2. Але, на жаль, є ще в наших гуртожитках кімнати, жильці яких не можуть похвалитися ні зразковим порядком, чистотою, охайністю, ні чуйним ставленням до товаришів, що проживають поруч.

Злободенним є завдання, що стоїть перед нашими господарниками: неухильно турбуватися про поліпшення побутового обслуговування мешканців гуртожитку, забезпечення кімнат меблями, фіранками, покривалами і т. ін. Правда, в цьому можуть чимало зробити і самі студенти — організувати ремонт меблів, устаткування, бережно ставитися до народного майна. Бо ніде правди діти-бувають ще в нас і такі студенти, що не виробили в собі поваги до державного добра. Таким не місце в нашому домі, до таких слід рішуче застосовувати дисциплінарні стягнення аж до відшкодування вартості зіпсованих речей та виселення з гуртожитку.

Про всі ці важливі питання життя і побуту студентів йшлося недавно на розширеному засіданні партбюро. Прийняте рішення націлює всіх нас негайно ліквідувати наявні недоліки. Гуртожиток повинен бути рідним домом студента.

**В. БОГМАТ,
Є. КАСТЕЛІ,
Д. НІКОЛЕНКО,
П. ХРОПКО.**

ТЫ СТОИШЬ СРЕДИ ХОЛОДА, ЗНОЯ,
ОХРАНЯЯ СТРАНЫ РУБЕЖИ.
ДУЮТ ВЕТРЫ, В ЛИЦО ТЕБЕ БОЯ,
НО ОРУЖИЕ КРЕПКО ДЕРЖИШЬ.
БУДЬ ГОТОВЫМ В ЛЮБУЮ МИНУТУ
ОТ ВРАГА НАШ НАРОД ЗАЩИТИТЬ.
ПУСТЬ НАД МИРОМ ПОД ЗАЛПЫ САЛЮТА
О ТЕБЕ ВЕЧНО СЛАВА ЛЕТИТ.

І. МАСАЛОВ.

БАЛАДА ПРО ПЛАЧ ЗОРІ

Як вен жмутьки, по скронях балки скаче
Гнучкий ривчак у глиняне провалля.
Прислухавсь я — і б'є на сполох наче
Крутого неба синя наковальня.
По цих байраках щедро перестила
Гортань гармат металу рвані кусені.
І хруснув геть, мов кепська хворостина,
Хребет моста під ланцюгами гусениць.
Навіть павук, що жив у зморшках тину,
Раптово зник — він працював ткачем,
Бо цілий день солдат цупку щетину
Голив у хат роздмуханим квачем.
Ще бачу це, убитий не зміг нічим я
Його з тих пір, адже ускрізь помітти:
Отим квачем поголені знічев'я
Обабіч вулиць мукають повітки.
Тріщать осик червоні кістяки,
Вкарбовані у ночі каламутні,
Ячать лелек прибулді косяки,
Що в балках теж чекали мирних буднів.
Бо часто тут у назурях біди
Безтямно квилити вагітні дочки,
І горбились, мов беркути, діди,
І тикали кирпату люльку мовчки
Солоних кулаків коряві грудки
В дурний тютюк під тином на колодках.
Горлаті вдови кидалися на груди
Брудним бійцям в обтіраних обмотках.
Соском зорі в розкраяну воронку
Зливала віч червоє молоко,
Коли в покосах плюсколого гороху
Чорнів з горбатим бруствером окоп.
Хутній у степ, у кровне сонмо праці
Я прудко мчав згрібати зерно до кіп.
Крізь плач зорі мої голодні пальці
Нервово мацали порепані токи.
Арканом блискавки, наче пружинним тросом,
Картавий грім стьобав планеті стегна.
Здіймав увись на мідних шнях сосон
Червоне гасло сонця горизонт над степом.
І я пішов збагнути на стиках істин
У порах шкіри запах хліба й коксу,
Щоб проросла з грудей моїх кремністих
Заплетена тополя в одну косу.

Г. КИРИЧЕНКО.

Д. Е. ЗЕНГЕНІДЗЕ

Чотири години залишалось до початку бою. Всі мовчали. Затихло і дрижання струни. Молодий борець, відклав набік інструмент, подивився навколо і звернувся до командира групи кулеметників, що дримав напівлежачи.

— Товаришу сержант, так далі сидіти нестерпно. Прочитайте що-небудь.

Командир не раз читав бійцям вірші і оповідання, але тепер, в напруженому чеканні атаки, він хвилювався і читати не міг.

— Спи, Грицьку, спи! — відповів сержант.

— Не спиться чогось. Прочитайте що-небудь...

— Книжки немає.

— У мене є, — підвівся Грицьків сусіда Шалва Азазашвілі.

Сержант дістав із сумки книгу, погортав її і, ніжно посміхаючись Шалві, сказав:

— Руставелі... «Витязь в тигровій шкурі»... Грузин написав, грузин хай прочитає, — і повернув книгу бійцеві.

Шалва читав заповідь Автанділа царю Ростевану. «Ліпше смерть, достойна слави, аніж зганьблене життя» — ці слова великого Шоти немов ожили знову і всім здавалося, що з темряви бліддажа до цього звернене променисте обличчя людини минулого, що сьогодні кличе до безстрашного бою.

— Грицьку! — порушив мовчанку Шалва.

— Що, Шалва?

— Сподобалось?

— Дуже! Чому ти раніше не прочитав мені цієї книги?

— Не знаю. Якоюсь не міг.

— Коли я грав, перед моїми очима стояла рідна Україна, наше село, наша сім'я. Замість сміху наших дівчат я бачив сум на їх обличчях. Тому я попросив прочитати. Ця книга нагадала мені великого Кобзаря...

Трохи помовчали. Заговорив Шалва: — Грицьку, у нас є

ПОБРАТИМИ

такий звичай. У вино настругують срібла, випивають його, клянуться у вірності. Після цього друзі вважають себе кровними братами... Проте в нас нема

ніякої срібної речі, але все золото мого серця я хочу поділити з тобою. Я хочу з тобою побрататися.

...Від гуркоти гармат здригались гори. Це був не ранок, адже сонячні промені поглинали димова курява бою.

Грицько ліг за кулемета. Шалва подав йому стрічки з патронами. Кулемет здригався від частих пострілів. Раптом він замовк. Та вороги наближались. Тоді Грицько підвівся, приготував ручні гранати і крикнув:

— За мною!

Зав'язався рукопашний бій. Це була страшна кривава битва. Шалва помітив, як упав Грицько, але не міг нічим йому допомогти. Коли бій затих, він кинувся туди, де лежав його брат.

Грицько очима зустрів друга.
— Що з тобою? — запитав Шалва, але Грицько мовчав. Він взяв його на руки, проніс кілька кроків. Потім поклав Грицька на траву, розстебнув пояс, щоб оглянути рану.

— Ні! — заперечив очима Грицько. — Ніщо мені уже не допоможе, — прошепотів через силу.

І справді поранений в живіт, він не міг навіть набрати повітря. Деякий час ніжно дивилися один одному у вічі. Грицько прошепотів через силу: — Шалва, мій брате, я добре бився! Не бути в Грузії ворогам!

З сльозами на очах дивився на нього побратим. Нахилився над ним близько-близько. Промовив:

— Клянусь братерством, Грицьку, що помщуся за розтерзану Україну.

Та широко розкриті очі Грицька вже нічого не бачили.

Переклад з грузинської
О. МУШКУДІАНІ.

